

A kakukk

Az erdő szélén egy jókora madár suhogott végig; olyan volt, mint a vércse, de olyan is, mint a karvaly, s mégis más volt. Akik tudták, szárnyra is kaptak, s utána! Milyen zsvivaj volt az! Hogy csapdostak le arra a suhogóra a kis istenadták, hogy tépték a bundáját, s mily ostobán nézett oda az ifjú barázdabillegető-pár, hogy hát mi lehetett ezeket.

Mi volt? A suhogó eltűnt, be az erdőbe vette magát, üldözői visszatértek, s kis idő múlva kihangzott az erdőből a „kakukk-kakukk-kakukk”. Tehát ő volt. A vörösbegy szinte megpukkadt haragjában, felborzolta a tollát – mert ő már megjárta.

Kakukkné pedig szépen felkapott egy olyan ágra, melyről szemmel tarthatta az egész vágást – és leste, ki merre röpdös, hová tér vissza, szóval: kinek hol a fészke.

Kiszemelte az ölfát, s egyszerre csak arra kezdett suhogni, hogy világosan látta a fészket. S alkonyat előtt, mikor ifjú barázdabillegető-párunk a patakon végighajhászta az egy nap legyeket, vagyis a patakvirágot, megtörtént a baj: a kakukk a föld felett loppánva oda-lopódzott, s a már meglevő két barázdabillegető-tojás mellé a magáét tette harmadiknak. Mindössze valamivel volt nagyobb, színe szerint pedig alig különbözött a többitől.

Mire ifjú párunk hazakerült, a kis feleség mintha észrevett volna valamit, mintha nem ülhetne úgy, mint azelőtt. Ki is állott a fészek szélére, be is nézett, az urára is kacsintott; de elvégre is beletörődött; lett aztán még két tojás, összesen öt, ami bőven elég a szegény embernek – akarom mondani: madárnak.

A többi rendben ment: az ifjú asszony szépen kiköltötte a tojásokat, amiben fiatal ura hűségesen osztozkodott, s egyszerre csak ott tátogott az öt szép, aransárga szegélyű, örökké éhes száj.

Lett is dolga a párnak, míg megtömte őket. Reggel, délben, este-felé csupa jövés-menés.

Egy darabig az is ment; de már néhány nap múlva az egyik gyerek furcsa kezdett ám lenni: a többinél nagyobb; fészkelődni kezdett, vagdalózott, hogy mindig neki jusson a falat. A szája háromakkora volt, mint a többié, s az ifjú pár abban az ő madáregyügyűségében úgy gondolkozott, hogy – nagy száj, nagy éhség!

Hiába kért, jajgatott a többi; hiába fészkelődött: nem jutott a magáéhoz. Mire a gyerekek kipelyhesedtek, az a torkos madár már háromszor akkora volt, mint az anya, s az öregek ijedős szemekkel folytatták a munkát – alig győzték.

Végül a gézengúz annyira nekierősödött, hogy egyszerűen kilökdöste a testvéreit – akarom mondani: madártestvéreit, melyeket szépen felszedegetett a róka koma a kedves családja számára.

A gézengúz utoljára be sem fért a fészekbe, a szegény ifjú pár lesoványodott a nagy robotolástól: de már az ő madárszívébe az volt beoltva, hogy ami abból a madárfészekből kikelt, azt föl kell nevelni.

Föl is nevelték; kakukk volt – mit is csinálhattak volna vele,

Kép forrása: Alfred Brehm *Az állatok világa III.*